

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Nuo ko pasidaro šilta?

Kažkas pasakys, kad tik nuo nuojauto! Ir būtent pakilių, ir tik sulaukus kovo, tikro pavasario. Kai tavo žvilgsnis ten, ateityje, kur tu jau esi kitokių įvykių realybėje: šildaisi dosnios saulutės spinduliuose, žiūri, netikėdamas savo akimis, į pirmuosius gėlių žiedus, kurie kukliai sveikinasi su tavimi...

O kaip nuostabu pamatyti, ar iš pradžių išgirsti pirmąją bitę! Lėtokai, bet jau rūpestingai ieškančią nektaro. Štai tuomet tu supranti: jau tikrai pavasaris. O aplink žaliuoja lapai, ir greitai sužydės visas sodas...

Nuo ko pasidaro šilta?

Kažkas pasakys: nuo švelnaus žodžio. Nuo artimų rankų švelnumo, nuo gerų akių žvilgsnio, nuo to, kad tu svarbus šiam žmogui, svarbus be sąlygų, net jei elgiesi "ne taip". "Ne taip" užkliūna kitiems, o šiam žmogui svarbiausias esi tu.

Nuo ko pasidaro šilta?

Kažkas pasakys: nuo namų jaukumo... Kai tu žinai, kad namuose tavęs labai laukia, ir šviesa lange uždegta. Kai laukia...

Nuo ko pasidaro šilta?

Kažkas pasakys: ogi nuo visko. Nuo visko, ką tu brangini. Ir kas benutiktų, tie žmonės su tavimi būna bendrume... Žvelgi pro langą sunkiomis valandomis, o širdy skaudu, nyku, pykina..., ir kai pajunti - kažkas irgi taip žiūri pro langą... Mes bendrume, visi susieti. Tu taip jautiesi, o kažkas tau viltį siunčia... Net per lietus ar per stiprius vėjus. Esi tyliai, atrodo, toks mažas, bet ne vienas... Ir pajunti: "Gyvenk, gyvenk toliau... Ir nykuma, ir vėjai praeis..., tikrai praeis..."

"Dabar grįžkite pas mane visa savo širdimi, – sako Viešpats, – nes aš maloningas ir gailėstingas."

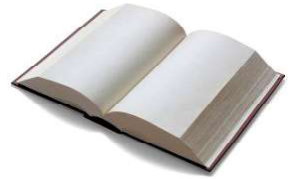
Jl 2, 12-13

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Joz 5, 9a. 10–12; Ps 33, 2–7; 2 Kor 5, 17–21

Psalmės atliepas

Viešpats mums didžių dalykų padarė, –
kokie mes buvom laimingi!

Evangelija pagal Joną (8, 1–11)

Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. Auštant jis vėl pasirodė šventykloje. Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsisėdęs juos mokė. Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė moterį, sugautą svetimaujančią. Pastatė ją viduryje ir kreipėsi į jį: „Mokytoja, ši moteris buvo nutverta svetimaujančią. Mozė mums įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi?“ Jie tai sakė, spėsdami jam pinkles, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant žemės. Jiems nesiliaujant kamantinėti, jis atsitiesė ir tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį“. Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų. Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris. Atsitiesęs Jėzus paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie“. Jėzus jai tarė: „Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebeusidėk“.

Evangelijos komentaras:

Tuo metu Jėzus kažką rašė pirštu smėlyje. Jis tyčia rašė smėlyje, kad vėjas užneštų žodžius, kurių, anot rašytojo Džiovano Papinio, žmonės nebūtų galėję be siaubo skaityti. Rašydamas smėlyje, Jėzus galbūt mąstė apie išpuikusio fariziejaus ir nusižeminusio muitininko maldą šventykloje. Už pilną puikybės, išdidumo ir kitų pasmerkimo maldą fariziejus grįžo namo neišklaustas...

Šiandieniam pasauliui, pilname beatodairiško pasmerkimo ir teisimo, atleidimas ir atsiprašymas yra labai nepopuliarūs. Šiandien apstu tokių, kurie pamatę jaunuolį darant bloga, negalvoja, kaip jį pataisyti, kaip jam akis atverti, kad jaunuolis suprastų, jog bloga daro, tačiau skubiai ieško būdų, kaip jį į koloniją įgrūsti. O kolonijoje jaunuolis, deja, išmoks kur kas baisesnių dalykų. Dažnai esame negailėstingi ir netikime besimušančio į krūtinę ir prašančiojo pasigailėti nuoširdumu.

Būdami patys silpni, ropščiamės į teisėjo krasę. Ir sviedžiamo akmenį į žmogaus širdį. Metame neįsigilinę, nepasvėrę aplinkybių, kurios žmogų galbūt stumė stūmė į nuodėmę. Mes visi esame solidariai atsakingi ir už kitų kaltes. Visi, nuo pirmo iki paskutinio, esame kasdienių nusizengimų liudininkai ir dalyviai, nors dažnai už tai mūsų nenubaudžia.

Nuodėmė ir nusidėjėlis yra du skirtingi dalykai. Juos atskirti būtina, antraip krikščionybė išsigimtų arba į griežtą kategorišką visus teisiantį rigorizmą, kuris visur įžiūri nuodėmę, arba į paviršutiniškumą, kuris, pamiršdamas nuodėmės baisumą, į nuodėmės žiūrį pro pirštus. Reikia smerkti nuodėmę ir mylėti nusidėjėlį – kas šito nepaisė ir užmiršo, tas Bažnyčios istorijoje paliko kruvinus pėdsakus, už kuriuos Bažnyčia daug kartų gailėdamasi atsiprašinėjo žmonių, tautų ir religijų.

Jėzus niekam nenori leisti naudoti Dievo įsakymo kitam žmogui pasmerkti, ypač kai smerkiantieji patys yra nusidėjėliai.

Mums visada turi kilti klausimas, kaip elgtis su nusidėjėliu. Apaštalas Petras, susinervinęs dėl dažnai patiriamų neteis्यbių, pritrūkęs kantrybės klausia Jėzų: „Viešpatie, kiek kartų aš turiu atleisti savo broliui, kai jis nusikaista? Ar iki 7 kartų?“ Tačiau Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau iki 7 kartų, bet iki 77 kartų.“ Elgesio su nusidėjėliais pavyzdį Jėzus mums parodė. Bet..., nemėgstame šio pavyzdžio, kažkodėl...

Tiktai nekaltieji turėtų teisti. Bet žemėje nėra nekaltųjų, o jeigu per stebuklą ir būtų, jų gailėstingumas būtų didesnis už norą teisti. „Eik ir daugiau nebeusidėk.“ Dievas žvelgia į žmogų, kad jį išgelbėtų ir pagydytų, tuo atkurdamas žmoguje savo paveikslą. Dievas nori atleidimu atkurti žmogaus orumą, garbę, gyvenimą.

Atleidimo didybė ir trapumas

Vis dėlto kai kur Dievas išreiškia dar didesnį nuolankumą. Pavyzdžiui, tautai nusidėjus dykumoje, pasistačius auksinį veršį, Viešpats nebesulaiko savo skausmo bei pykčio Mozei, ketindamas išnaikinti nusikaltusią tautą. O Mozė Viešpatį ima ne tik maldauti, bet ir mokyti – tiesiog barti – sakdamas: „Kam gi dega tavo įniršis prieš tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia galia ir galinga ranka? (...) Nusigręžk nuo savo degančio įniršio, pasigailėk ir nesiųsk nelaimės savo tautai“ (Iš 32, 11–12).

Atkreipkime dėmesį, kad Mozė liepia atgailauti ne nusikaltusiai tautai, bet pačiam gerajam Dievui. Gal tasai labiau paklausys? O ką daro baramas Dievas? Jisai nieko neatsako, bet klusniai atgailauja, nesiųsdamas nelaimės, kuria buvo grasinęs savo tautai (Iš 32, 14). Jei prisiminsime, kad buvome sukurti pagal Dievo paveikslą, gal suvoksime, kam esame šaukiami tokio Galingojo apreiškimo. Dievui ne gėda atsiprašyti (beje, prisiminkime, kad atleidimas yra susijęs ne tik su nuodėme, bet pirmiausia – su skausmu). Tai nėra tik antropomorfizmai. Jeigu tikime, kad Dievas yra meilė, tai Jis apima visus meilės matmenis: klausymą, apgailestavimą, atsiprašymą, kuriais prasiskverbia užuojauta.

Tačiau „Dievas yra meilė“ reiškia, kad Jis – nekintantis bent vienu būdu: paprastai nesigaili, nesiliauja mylėti ir laiminti, nemeta sudarytų sandorų. „Dievas nėra žmogus, kad meluotų, ar marus, kad keistų savo mintį. Taigi, ar jis neįvykdys, ką pažadėjo? Argi jis nepadarys, ką pasakė?“ (Sk 23, 19). Didis paradoksas turbūt savaip randamas ir žmogaus širdyje. Meilė – ne tik malonus pojūtis, bet ir begalinis horizontas...

Atleidimas dieviškuoju būdu

Bet kaip atleidžia pats Dievas? Regis, perinterpretuodamas žalias, skriaudas ir visas žmogaus kaltes į jas žiūrėdamas iš tolesnės perspektyvos. Jis tiesiog gailisi, „juk jis žino, kokie mes padarai, – atsimena, kad mes esame dulkės“ (Ps 103, 14). Biblijos atleidimo žodynas – labai turtingas, jungiantis įvairias tikroves. Pagal kontekstą rasime sinonimų: išrišti, išlaisvinti, mylėti, gydyti, išgydyti, atkurti, neatsiminti ir t. t. Hebrajiškai „n?s?“ – liet. „atleisti“ – reiškia „nešti“. Vadinasi, atleidžiantysis sutinka nešti kaltę su skriaudiku, padėdamas ją pakelti. Tai dera tiek Dievui, tiek žmogui (plg. Pr 1, 26 ar Iš 34, 7, arba Juozapui, Pr 50, 17).

Tačiau tarp visų atleidimų reikšiančių veiksmažodžių vienas tenka tik Dievui – hebr. „s?lah“. Šis veiksmažodis, reiškiantis „neatsiminti“ (plg. Jer 31, 34), Biblijoje kartojasi apie keturiasdešimt kartų, bet jis vartojamas vien kalbant apie Dievą kontekste, kai žmogus išpažįsta savo kaltę. Tuomet Dievas skriaudos taip nebepaiso, ją užmiršta, priešingai nei neišpažintoms nuodėmėms (plg. Jer 14, 10 arba Mk 3, 28 apie nuodėmę Šv. Dvasiai).

Toks Dievo gebėjimas mums yra tikras išlaisvinimas: žinau, kad, nuoširdžiai išpažinus savo nuodėmes ir apgailestavus, Dievas manęs nebekaltins, jas ištrins iš savo atminties. Tai nereiškia, kad kalčių pasekmės išnyko, kad nebereikės atsisikaityti ar atitaisyti, tačiau svarbu pažymėti, jog Dievas nesielgia kaip kaltintojas (beje, „brolių kaltintojas“ – tai velnias, plg. Apr 12, 10).

Žmogaus atleidimas trapesnis, nes jis negali užmiršti ir net privalo neužmiršti, kitaip jam grės ir vėl užlipti ant to paties grėblio. Ir iš tikrųjų mes skriaudų nepamirštame, galime tai nesunkiai pastebėti savo kasdienybėje. Pavyzdžiui, maniau atleidęs, kol skriaudikas ir vėl man padarė skriaudą. Patirtas skausmas pažadina visas jau „atleistas“ skriaudas, tad man reikia vėl leistis tuo pačiu atleidimo keliu. Tačiau Dievui, rodos, to nėra. Jam atleidus „s?lah“ būdu, net jeigu ir parpuolu atgal į tą pačią ydą, Jis neatšauks atleidimo. Galiausiai kodėl Jis gali nepaisyti kalčių, jas pamiršti, tas, dėl kurių gailėjausi? Turbūt todėl, kad, priešingai nei aš, Jis niekuomet netampa blogio bendrininku...

Bus daugiau.

VERBŲ SEKMADIENIS

Velykų šventė prasideda Verbų sekmadieniu (Kristaus kančios), kurį švęsime ateinantį sekmadienį, dar vadinamą Palmių sekmadieniu.

Verbų sekmadieniu švenčiamas Jėzaus atvykimas į Jeruzalę. Naujajame Testamente aprašyta, kaip Jėzų pasitikantys žmonės kelią nuklojo drobėmis ir palmių šakomis. Iš to kilo šis pavadinimas - Palmių sekmadienis, dėl to ir naudojame žalias šakeles.

Mūsų kraštuose šiuo simboliu tapo verbos, kurias pasiruošiamė iš žalių šakelių, kurios mums asmeniškai primena dalyvavimą Jėzaus sutikime. Jungdamiesi prie minios šūkšnio "Osana" (hebraiškai "Išgelbėk mus!"), krikščionys šaukiasi Gelbėtojo. Eidami kartu su Juo, žmonės įeina į bažnyčią, kur ir įvyksta susitikimas su Jėzumi. Todėl ši procesija yra ir didelės vilties išraiška, ilgesingo ieškojimo, laukimo ir susitikimo su pačiu Dievu liudijimas.

Verbų sekmadienis turi dvi šventimo ašis: procesija su verbų šakelėmis ir skaitymas visos Kristaus kančios istorijos, kuri mus įveda į Velykinį šventimą.

Tad Verbų sekmadieniui pasiruošime žalias verbų šakeles ir save Velykų šventimui.

VELYKŲ ŠVENTĖS ŠVENTIMAS

Velykų savaitė (visos Velykų savaitės dienos) mums, krikščionims, yra pačios ypatingiausios, iškilmingiausios, tiesiog pagrindinės visų metų ir visų švenčių dienos, tai mūsų krikščioniško tikėjimo pamatas. Jei ne šie įvykiai, kuriuos Velykų savaitėje švenčiame, - tai tikėjimas Dievu ir krikščioniškas gyvenimas būtų visiškai beprasmiški.

Tuoju pradėdame švęsti Velykų šventę! Pasiruošime, pajuskime bendrystę ir švęskime!

Šlienavos bažnyčioje:

- Didysis Ketvirtadienis. Paskutinės vakarienės Eucharistija - 18 val.
- Didysis Penktadienis. Jėzaus Kančios apeigos, Kryžiaus liturgija - 18 val.
- Didysis Šeštadienis. Velykų vigilija - 21 val.
- Didysis Sekmadienis. Prisikėlimo Eucharistija - 8 val.

Viršužiglio bažnyčioje:

- Velykų, Prisikėlimo Eucharistija - 11 val.

Neturime DOSNUMO KREPŠELIŲ!

Žmonės, gavę Jūsų maisto krepšelį, yra labai dėkingi Jums! Tokia dovana, kad ir vienkartinė, sunkiai gyvenantiems yra didelė. Padėti jiems maistu, - tai gražus būdas pasninkauti šiuo gavėnišku laiku.

Dėkojame visiems žmonėms, kurie rūpinatės, remiate, darbuojatės dėl mūsų visų! Kiekvienas mes stengiamės ir auginame tai, kas mums padeda būti bendrume - Šeimynai! Dėkojame visiems dirbantiems žmonėms bei paskiriantiems mūsų bažnyčioms savo 1,2 % GPM.

Kovo mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Jolanta Stalionienė, 62 metų, gyvenusi Kaune.
2. Remigijus Kiršys, 54 metų, gyvenęs Žiegzdriuose.
3. Nijolė Teresevičienė, 65 metų, gyvenusi Vaišvydavoje.
4. Vida Čepkauskienė, 77 metų, gyvenusi Vaišvydavoje.
5. Rimantas Maliauskas, 62 metų, gyvenęs Kaune.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.